

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR. 1961

Ședința publică din data de: 26.11.2024

Completul constituit din:

Președinte: Ana-Maria Gheorghe

Grefier: Marin-Mihai Statie

Pe rol se află soluționarea cauzei în contencios administrativ și fiscal, având ca obiect **anulare act administrativ - hotărârea nr. 1006/2023, ordinul comun MS/ME nr. 2508/4493/2023**, privind pe reclamanții: **Negrotă Angela, Băzăvan Dan, Hagima Geanina-Elena, Bratu Pavel-Luis și Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor**, în contradictoriu cu pârâții: **Guvernul României, Ministerul Educației, Ministerul Sănătății, Ministrul Educației, Ministrul Sănătății, Premierul României și intervenientul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării**.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 08.10.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta sentință, iar Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat **inițial** pronunțarea la data de 15.10.2024 și **ulterior**, succesiv, la data de 29.10.2024, 12.11.2024 și 26.11.2024, când a hotărât următoarele:

CURTEA

Deliberând asupra cauzei de față, a constatat următoarele:

Prin **cererea**, înregistrată la data de 26.10.2023, sub nr. de dosar 7139/2/2023, pe rolul Curții de Apel București, Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, reclamanții: **Negrotă Angela, Băzăvan Dan, Hagima Geanina-Elena, Bratu Pavel-Luis și Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor**, în contradictoriu cu pârâții: **Guvernul României, Ministerul Educației, Ministerul Sănătății, Ministrul Educației, Ministrul Sănătății, Premierul României și intervenientul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării**, au solicitat instanței ca prin hotărârea pe care o va pronunța să dispună:

1. anularea următoarelor acte normative:

➤ Hotărârea de Guvern nr. 1006/2023 privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare în România pentru perioada 2023 - 2030, publicată în Monitorul Oficial nr. 966 din 25 octombrie 2023;

➤ Ordinului Comun MS / ME nr. 2508/4433/2023, pentru aprobarea Metodologiei privind asigurarea asistenței medicale a antepreșcolărilor, preșcolărilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos, publicat în Monitorul Oficial al României nr. 703 din 1 august 2023

2. acordarea de despăgubiri pentru discriminare, în cuantum de 4.000.000 lei fiecare, pentru fiecare reclamant în parte.

3. plata cheltuielilor de judecată prilejuite de acest proces.

În fapt, la data de 17.08.2023 au formulat plângeri prelabile în baza art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, corelat cu NCPC, NCC, Legea nr. 95/2006, republicată, Legea nr. 46/2003, față de Convenția EDO și DUDO, dar și față de art. 1 alin. (3) - (5), art. 16, art. 21, art. 24, art. 51 din Constituția României prin care au solicitat Ministerului Sănătății: „- **să retrageți și să renunțați definitiv la proiectul de Hotărâre de Guvern privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare în România pentru perioada 2023 - 2030 (precum și la orice alt proiect privind vaccinarea strategia de vaccinare); - anularea în regim de urgență Ordinului Comun MS / ME nr. 2508/4493/2023, pentru aprobarea Metodologiei privind asigurarea asistenței medicale a**

antepreșcolarilor, preșcolarilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos, publicat în Monitorul Oficial al României nr. 703 din 1 august 2023, din următoarele motive pe care le von dezvolta logico-juridic în cele ce urmează, în caz contrar urmează a ne adresa instanțelor judecătorești unde vom chema atât autoritatea cât și promotorii și semnatarii acestora să răspundă material și / penal după caz”.

Iar la data de 18.08.2023 Ministerului Educației și Guvernului României au transmis prin C.N. Poșta Română reclamantilor răspunsul la plângerile prealabile formulate.

Ministerul Sănătății, Ministerul Educației, dar și Guvernul României au refuzat să soluționeze plângerile prealabile fiind în ipotezele art. 2 alin. (1) lit. h) - j) și art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 cu modificările și completările ulterioare.

Proiectul Strategiei de vaccinare s-a concretizat în Hotărâre de Guvern, fiind în ipoteza unui refuz de soluționare, fiind astfel în drept a investi instanța cu capetele de cerere astfel formulate.

Având în vedere că pârâții au refuzat să soluționeze plângerile prealabile (formulate în baza art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ), fiind în ipoteza art. 2 alin. (1) lit. h)-j) - h) nesoluționare în termenul legal a unei cereri - faptul de a nu răspunde solicitantului în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dacă prin lege nu se prevede alt termen; i) refuz nejustificat de a soluționa o cerere - exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane; este asimilata refuzului nejustificat și nepunerea în executare a actului administrativ emis ca urmare a soluționării favorabile a cererii sau, după caz, a plângerii prealabile; j) plângere prealabilă - cererea prin care se solicită autorității publice emitente sau celei ierarhic superioare, după caz, reexaminarea unui act administrativ cu caracter individual sau normativ, în sensul revocării sau modificării acestuia; corelat cu art. 2 alin. (2) - Se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim oh, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legii, din Legea nr. 554/2004, ținând cont de prevederile art. 1 alin. (1) din aceeași Lege a contenciosului administrativ - Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

Motivele invocate în cererea de anulare a actului nu sunt limitate la cele invocate prin plângerea prealabilă.

Fiind îndeplinite condițiile faptei ilicite (ceea ce nu mai obligă reclamantul să dovedească paguba conform jurisprudenței ICCJ), raportat la corelația art. 1.349 cu art. 1.357 Condițiile răspunderii și art. 1.382 Răspunderea solidară, față de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 15 Libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, art. 21 Nediscriminarea, art. 41 Dreptul la bună administrare.

Pe de altă parte sunt încălcate dispozițiile Legii nr. 46/2003, Legii nr. 95/2006, art. 26 al Convenției privind drepturile omului și biomedicina din 1997 (Convenția de Oviedo), care presupune că orice restricții la exercitarea drepturilor omului nu pot fi prevăzute decât prin lege (incidente fiind și dispozițiile art. 53 din Constituția României), neidentificând vreo instituție care să permită pârâților condiționarea accesului la servicii medicale pe criterii medicale, GDPR sau orice alt criteriu.

Revenind la actele normative criticate acestea încalcă Constituția și Legea (art. 1 alin. (5) din Constituție) instituțiile cuprinse în textele lor fiind lacunare, neclare și practic interzic atât dreptul de acces liber la justiție și la apărare.

Ministerul Sănătății prin REG 2/24522/06.09.2023, Ministerul Educației prin nr. 1795/07.09.2023 (și Guvernul prin refuz tacit) au refuzat soluționarea, căci în conformitate cu dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 - înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite

autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Pentru motive temeinice, persoana vătămată, destinatar al actului, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

Cum, la acest moment nu există practic Legea care să permită adoptarea acestei HG privind strategia de vaccinare, iar ordinul comun, de asemenea nu are suport juridic considerăm că sunt îndeplinite condițiile legale de control al instanței (art. 126 din Constituție) și chiar de anulare a actelor normative așa cum am formulat prin capătul 1 de cerere.

Învățământul nu este condiționat pe niciun criteriu (nici măcar medical) conform art. 32 din Constituție, deci ordinul comun este nelegal și sub acest aspect.

Fără a desconsidera art. 108 din Constituție cu privire la adoptarea unui HG, cele două acte normative criticate contravin și art. 58 NCC - Drepturi ale personalității (1) Orice persoană are dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică, la demnitate, la propria imagine, la respectarea vieții private, precum și alte asemenea drepturi recunoscute de lege. (2) Aceste drepturi nu sunt transmisibile.

Astfel că, reclamantii nu au identificat Legea pentru care s-a adoptat această hotărâre. Care lege trebuie executată prin această hotărâre, căci în România **nu există** o lege a vaccinării obligatorii? Au identificat faptul că această HG a fost contrasemnată de persoane necompetente cu depășirea atribuțiilor, astfel: prim-ministru Ion-Marcel Ciolacu, contrasemnează: Viceprim-ministru, Marian Neacșu p. Viceprim-ministru, Ministrul Afacerilor Interne, Bogdan Despescu, secretar de stat Ministrul Sănătății, Alexandru Rafila p. Ministrul apărării naționale, Eduard Bachide, secretar de stat p. Ministrul Educației, Gigei Paraschiv, secretar de stat p. Ministrul Muncii și Solidarității Sociale, Marius-Ilie Stanciu, secretar de stat p. Ministrul Finanțelor, Carmen Morarii, secretar de stat.

Lucru susținut atât în plângerea prealabilă cât și în prezenta acțiune, o Hotărâre de Guvern nu se poate adopta decât în vederea organizării Legii, or la acest moment **nu există o lege a vaccinării în România.**

Ordinul comun încălcând și art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată - Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonează.

În pagina 5 a acestei "Strategii..." se spune că: "între anii 2010 și 2018, au fost evitate 23 de milioane de decese numai prin vaccinul împotriva rujeolei. Numărul de sugari vaccinați anual - mai mult de 116 milioane, sau 86% din toți copiii născuți - a atins cel mai înalt nivel raportat vreodată.", fără a se indica care sunt studiile din care rezultă aceste cifre.

În pagina 8 a "Strategiei..." reclamantii au identificat că - Deși în România vaccinarea este susținută expres sau implicit de o serie de documente strategice și legislative și este furnizată gratuit pentru toți copiii, acoperirile vaccinate nu ajung în prezent la țintele recomandate de OMS. Din acest considerent, vaccinarea trebuie să rămână o prioritate în agenda națională de sănătate.

Or, dacă vaccinarea nu este obligatorie prin legislație, fiindcă nu există nicio lege în acest sens cum poate deveni ea obligatorie prin HG? Cum putem noi să punem în executare țintele OMS? Din ce text constituțional rezultă acest lucru?

Din pagina 9 rezultă că: Baza legală actuală Prezenta strategie națională de vaccinare a fost elaborată având în vedere legislația națională în vigoare precum și cadrul strategic al OMS și UE: Ceea ce încalcă flagrant art. 108 din Constituție.

Oriunde ne-am uita în această "Strategie ..." nu identificăm niciun studiu care să justifice, pe lângă inexistența Legii adoptarea unei astfel de HG.

În continuare, reclamantii s-au uzit de următoarele texte legale: art. 218 NCP, art. 1204 NCC, art. 19 NCP, art. 20 NCP.

Reclamantii au mai arătat faptul că aceasta nu e o strategie pentru sănătatea publică ci o strategie de îmbogățire a unor șmecheri ce au **primit** sponsorizări de la industria farmaceutică, așa cum și MS a fost sponsorizat în 2020-2021 de Pfizer.

Când drepturile persoanelor devin mai importante decât cele ale **persoanei** este vorba despre o **dictatura**, în cazul de față, medicală.

Desigur s-ar putea constata că atât Strategia de vaccinare cât și Ordinul comun criticat se încalcă și autoritatea părintească așa cum este prevăzută de art. 483 și urm. NCC, instanța trebuind să aibă în vedere și disp. art. 64 NCC în corelație cu art. 382 din Legea nr. 95/2006 și art. 653 din aceeași lege.

Reclamanții au observat că prin ordinul comun MS și ME dau atribuții anumitor categorii profesionale (profesori, personal cleric etc.) intrând în domeniul exercitării unei profesii fără drept ceea ce constituie infracțiune prevăzută de art. 348 NCP.

Totodată, reclamanții au mai indicat art. 10 din Metodologia adoptată prin Ordinul nr. 2508/4493/2023, precum și anexa nr. 8 la Metodologie, pct. 3, ceea ce este inadmisibil într-un stat de drept, dar și pct. 4.

Prin acest Ordin comun se încalcă și codul muncii, CIM, Fișa de post a profesorului și astfel reclamanții au identificat fapte prevăzute de infracțiuni.

Reclamanții au mai arătat faptul că profesorul nu are pregătire medicală ca să recomande vaccinarea, precum și faptul că acesta nu are dreptul să promoveze actele medicale. Școala este furnizor de educație nu de servicii medicale. Astfel reclamanții au indicat o serie de texte de lege: art. 4, art. 5, art. 13 din Legea nr. 46/2003, pct. 5.2-5.3 la anexa nr. 2 din Metodologie.

Practic nu există niciun raționament logico - juridic de adoptate a acestor acte normative, drept pentru care reclamanții au solicitat anularea acestora cu obligarea pârâților la despăgubiri așa cum au fost solicitate prin capetele de cerere.

Din preambulul Ordinului comun nu rezultă niciun raționament care să justifice adoptarea acestuia.

Politica de sănătate Publică o asigură INSP și nicio altă structură a statului, fără personalitate juridică.

Practic preambulul acestui ordin comun nu dă dreptul de adoptare a actului normativ criticat, acesta încălcând și dispozițiile Codului administrativ, ale Legii nr. 24/2000, republicată dar și a transparenței decizionale (Legea nr. 52/2003), căci Ministerul Sănătății nu a organizat o astfel de întâlnire, varianta online, nelegală fiind o MIZERIE, ministrul Rafila refuzând să primească cetățenii pe data de 17.08.2023 dar a încălcat și dispozițiile art. 12 din Legea nr. 60/1991 căci era obligat să primească o delegație de până la 10 oameni, ceea ce nu a făcut.

Constituția instituie drepturi ale **persoanei**, ale **individului**. Astfel că reclamanții s-au uzitat de o serie de texte legale: art. 34 din Constituție, art. 1 alin. (3) - (5) din Constituție, art. 7 din Declarația Universală de Drepturilor Omului de la New York de la 1948, art. 3 și art. 12 din DUDO, art. 71 NCC, art. 1 lit. b) din Legea nr. 46/2003.

Totodată, reclamanții au arătat că potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituția României dacă există neconcordanță între Convenția Europeană a Drepturilor Omului și legile interne au prioritate reglementările din Convenție, cu excepția cazului în care Constituția și legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

În atare situație reclamanții au identificat fapte de discriminare, adică tratament diferit aplicat în situații juridice identice fără a exista un raționament logico - juridic care să justifice această diferență de tratament.

Pentru toate aceste considerente, reclamanți au solicitat instanței să admită acțiunea așa cum a fost formulată pe toate capetele de cerere.

În drept: pe lângă dispozițiile deja invocate în conținut și pe Legea nr. 554/2004, art. 1-2, art. 8, art. 18 din Legea 554/2004 a contenciosului administrativ cu modificările și completările ulterioare, O.G. nr. 137/2000, republicată, O.G. nr. 27/2002, Legea nr. 46/2003 cu modificările și completările ulterioare, Legea sănătății nr. 95/2006, NCC, NCPC, Constituția României, revizuită 2003, Convenția EDO, Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pârâtul **Ministerul Sănătății** a formulat **întâmpinare** prin intermediul căreia a solicitat: admiterea excepția lipsei de interes a reclamantei Asociație în formularea cererii de anulare a HG nr. 1006/2023 și a Ordinului MS/ME nr. 2508/4493/2023; admiterea excepției lipsei de interes a reclamantei persoană fizică în formularea cererii de anulare a HG nr. 1006/2023 și a Ordinului

MS/ME nr. 2508/4493/2023; admiterea excepției inadmisibilității acțiunii pentru lipsa plângerii prealabile; respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Față de excepția lipsei de interes a Asociației în formularea acțiunii, pârâtul a menționat cu prioritate faptul că Asociația este persoană juridică de drept privat, cu scop nonprofit, independentă, neguvernamentală, autonomă, care își desfășoară activitatea în conformitate cu prevederile OG nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, motiv pentru care această reclamantă trebuie să îndeplinească cerințele Legii nr. 554/2004 cu privire la organismele sociale interesate.

Organismele sociale interesate sunt asimilate persoanei vătămate, iar condiția vătămării, în sensul art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 554/2004 se face prin raportare la interesul legitim care poate fi, conform legii, atât public cât și privat.

Pârâtul a considerat că justifică legitimare procesuală activă în contenciosul administrativ, în sensul art. 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004, orice persoană, fizică sau juridică, dacă îndeplinește condiția de a se considera vătămată într-un drept ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ, tipic sau asimilat, adresat ei însăși sau altui subiect de drept.

Condiția vătămării în sensul art. 2 lit. a) din Legea nr. 554/2004 se face prin raportare la noțiunea de interes legitim, interes care potrivit art. 1 alin. 1 din aceeași lege poate fi atât public, cât și privat.

S-a arătat că un act administrativ poate fi anulat numai dacă și sub condiția în care se dovedește că a produs reclamantului o vătămare într-un drept ori într-un interes legitim potrivit art. 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004, prevederi legale ce consacră contenciosul subiectiv.

Din economia dispozițiilor art. 52 din Legea fundamentală, cât și a normelor de ansamblu instituite de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, acțiunea în contencios administrativ poate fi promovată de orice persoană interesată ale cărei drepturi sau interese legitime au fost vătămate printr-un act administrativ nelegal sau prin refuzul unei autorități administrative de a-i soluționa o cerere legitimă.

Prin urmare, reclamant poate fi, ca regulă generală, în sensul art. 1 alin. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004, orice persoană, fizică sau juridică, dacă îndeplinește condiția de a se considera vătămată într-un drept ori într-un interes legitim, printr-un act administrativ, tipic sau asimilat, adresat ei însăși sau altui subiect de drept.

În concluzie, pentru motivul potrivit căruia reclamanta Asociație nu își întemeiază acțiunea pe încălcarea unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat sau a unui interes legitim legat de acest drept subiectiv, considerăm că acțiunea este inadmisibilă, iar pentru motivul potrivit căruia reclamanta invocă în realitate apărarea unui pretins interes legitim public, fără ca aceasta să aibă caracter subsidiar interesului legitim dreptului subiectiv sau interesului legitim privat ce decurge din dreptul subiectiv, considerăm acțiunea acestuia ca fiind lipsită de interes.

Referitor la excepția lipsei de interes a reclamantei persoană fizică pârâtul a solicitat instanței să o admită, reclamanta nefăcând dovada în acțiune a dreptului subiectiv viitor și previzibil, prefigurat lezat prin emiterea celor două acte administrative cu caracter normativ atacate.

Referitor la excepția inadmisibilității pentru lipsa plângerii prealabile pârâtul a solicitat instanței să o admită.

Prin înscrisul intitulat "plângere prealabilă" reclamanta Asociație a solicitat Ministerului Sănătății "anularea" Ordinului comun MS/ME nr. 2508/4493/2023, dar și "retragerea" proiectului de hotărâre a Guvernului privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare în România pentru perioada 2023 - 2030.

Din analiza înscrisului nu se desprinde niciun motiv pentru care reclamantele solicită, pârâtul a considerat, revocarea ordinului. Simpla înșiruire a unor legi în ansamblul lor, dar și a prevederilor care constituie temeiul legal al plângerii prealabile și calitatea procesuală nu constituie motive al plângerii prealabile.

Nici eventuale motive de neconstituționalitate nu pot fi considerate motive de revocare a Ordinului, prevederile unui act administrativ cu caracter normativ neputând fi analizate decât

prin prisma unor prevederi legale concrete și nu prin prisma prevederilor Constituției. Numai Legile și ordonanțele pot face obiectul contenciosului constituțional.

Nici motive ce țin de domeniul Dicționarului explicativ al limbii române nu sunt motive de nelegalitate.

În final, nici motive ce țin de o eventuală nerespectare a unor prevederi din Codul penal sau Codul civil nu constituie motive de nelegalitate a celor două acte administrative. Ministerele îndeplinesc funcția de strategie prevăzută la art. 53 din Codul administrativ, iar prevederile Codului penal și ale Codului civil sunt străine de domeniul de competență SĂNĂTATE în care are atribuții proprii Ministerul Sănătății, conform prevederilor art. 52 din Codul administrativ.

Pentru aceste motive de fapt potrivit cărora în plângerea prealabilă nu poate fi identificat în mod concret nici un motiv de nelegalitate a celor două acte administrative atacate, dar și pentru motivele de drept arătate, pârâtul a solicitat admiterea excepției inadmisibilității pentru lipsa plângerii prealabile și respingerea acțiunii ca inadmisibilă.

În plus, în ceea ce privește capătul de cerere de anulare a HG nr. 1006/2023 acesta este inadmisibil pentru lipsa plângerii prealabile.

HG nr. 1006/2023 a fost publicată în Monitorul Oficial în data de 25.10.2023, iar acțiunea a fost înregistrată în data de 26.10.2023. Așadar, înscrisul pretins plângere prealabilă se referea la un act administrativ inexistent, nefiind publicat în Monitorul Oficial. Practic, pentru capătul de cerere din acțiune privind anularea HG nr. 1006/2023 nu există plângere prealabilă, drept pentru care solicităm admiterea excepției inadmisibilității capătului de cerere pentru lipsa plângerii prealabile.

Pe fondul cererii de anulare a actului administrativ pârâtul a considerat că în acesta fost emis în conformitate cu legea și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Potrivit rezultatelor așteptate din Strategie aceasta va avea ca efect consolidarea capacității tuturor sectoarelor implicate în atingerea obiectivelor de imunizare, îmbunătățirea cooperării între sectoare astfel încât să se asigure următoarele rezultate până în anul 2030.

În România, Constituția prevede dreptul la ocrotirea sănătății, care implică și accesul la servicii de vaccinare.

Vaccinarea este o intervenție de succes pentru sănătatea publică la nivel global și pentru dezvoltarea durabilă, salvând milioane de vieți în fiecare an.

Între anii 2010 și 2018, au fost evitate 23 de milioane de decese numai prin vaccinul împotriva rujeolei.

Numărul de sugari vaccinați anual - mai mult de 116 milioane, sau 86% din toți copiii născuți - a atins cel mai înalt nivel raportat vreodată. Peste 20 de boli care pun viața în pericol pot fi prevenite acum prin vaccinare.

Din anul 2010, 116 țări au introdus vaccinuri pe care nu le foloseau anterior, inclusiv cele împotriva ucigașilor majori, cum ar fi pneumonia pneumococică, diareea, cancerul de col uterin, febra tifoidă, holera și meningita. Vaccinurile sunt esențiale pentru prevenirea și controlul multor boli transmisibile și, prin urmare, susțin securitatea globală asociată sănătății. Mai mult, ele sunt considerate ca fiind esențiale pentru abordarea bolilor infecțioase emergente, de exemplu prin stoparea sau limitarea focarelor de boli infecțioase sau combaterea răspândirii rezistenței antimicrobiene. Focare regionale (de exemplu, virusul Ebola), pandemia COVID-19 și amenințarea unor viitoare pandemii (cum ar fi cu o tulpină nouă de gripă) sunt și vor continua să fie provocări chiar și pentru cele mai reziliente sisteme de sănătate.

Legea privind reforma în sănătate nr.95/2006, cu modificările și completările ulterioare, prevede statutul de asigurat fără plata contribuției pentru toți copiii (indiferent de statutul de asigurat al părinților), precum și faptul că accesul la programele naționale de sănătate profilactice este gratuit și universal.

În România vaccinarea este recomandată ca acțiune preventivă de sănătate publică și reprezintă un act voluntar al persoanei sau părintelui, în cazul copiilor.

Serviciile de vaccinare se realizează de către medicul vaccinator, cu respectarea prevederilor referitoare la informarea prealabilă a persoanei privind beneficiile și riscurile asociate vaccinării, respectiv nevaccinării persoanei, conform prevederilor Legii drepturilor pacientului nr. 46/2003.

Efectuarea vaccinării se realizează după acordarea unei consultații medicale prin care se confirmă starea de sănătate și se constată absența unor contraindicații la vaccinare, temporare sau absolute. Efectuarea vaccinării și consultația medicală acordată constituie serviciul de vaccinare.

Ministerul Sănătății asigură vaccinarea împotriva principalelor boli infecțioase cu impact major asupra stării de sănătate a copiilor precum și vaccinarea pentru anumite grupe de risc de îmbolnăvire sau dezvoltarea de complicații, în cadrul Programului Național de Vaccinare, care este reglementat de Ordinul Ministrului Sănătății nr. 964 / 2022 privind aprobarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 423 /2022 privind aprobarea programelor naționale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare.

În cadrul Programului Național de Vaccinare se asigură protecția față de 13 boli infecțioase considerate priorități pentru sănătatea publică: poliomielita, difteria, tetanosul, tușea convulsivă, rujeola, rubeola, oreionul, hepatita virală tip B, infecția cu Haemophilus influenzae tip b, tuberculoza, infecția cu S. Pneumoniae, infecția cu Human Papilloma virus (HPV) și infecția cu SARS-CoV-2.

Vaccinările din cadrul Programului Național de Vaccinare sunt realizate în principal de către medicii de familie care le introduc în Registrul Electronic Național de Vaccinări (RENV). Pe baza raportului generat de RENV care atestă efectuarea serviciului de vaccinare, medicilor de familie li se decontează acest serviciu tot în baza prevederilor Ordinul Ministrului Sănătății nr. 964 / 2022 privind aprobarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește temeiul legal de adoptare a HG nr. 1006/2023 aceasta a fost adoptată în conformitate cu prevederile art. 25 lit. e) din Codul administrativ potrivit cărora în realizarea funcțiilor sale Guvernul îndeplinește următoarele atribuții principale aprobă, prin hotărâre, strategiile, programele și metodologiile, pe domenii de activitate.

Ordinul nr. 2508/4493/2023 a fost adoptat având în vedere: prevederile art. 10 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare; cap. I și III ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 162/2008 privind transferul ansamblului de atribuții și competențe exercitate de Ministerul Sănătății către autoritățile administrației publice locale, aprobată prin Legea nr. 174/2011, cu modificările și completările ulterioare; prevederile art. 27 alin. (II), ale art. 83 alin. (2) și ale art. 205 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare; prevederile art. 43 și 52 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 566/2022 privind aprobarea Metodologiei de organizare și funcționare a creșelor și a altor unități de educație timpurie antepreșcolară,

Cu privire la daunele morale solicitate de către reclamant, pârâtul a opinat că acestea nu sunt întemeiate întrucât aceștia nu au făcut dovada îndeplinirii, cumulative, a celor patru condiții ale răspunderii civile delictuale, respectiv (prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, și vinovăția).

De asemenea, reclamantii nu au făcut dovada prejudiciului suferit, și nici dovada relei-credințe a pârâtului, fapt ce atrage după sine respingerea capătului de cerere cu privire la daunele morale solicitate.

Mai mult decât atât, pârâtul a precizat faptul că Hotărâre de Guvern nr. 1006/2023 privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare în România pentru perioada 2023-2030, cât și Ordinul Comun nr. 2508/4.493/2023 pentru aprobarea Metodologiei privind asigurarea asistenței medicale a antepreșcolărilor, preșcolărilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos, îndeplinesc toate condițiile de legalitate cerute pentru validitatea lor, fiind emise în concordanță cu prevederile legale în vigoare, fapt pentru care considerăm că acestea au fost întocmite temeinic și legal.

Având în vedere aspectele învederate mai sus, pârâtul a apreciat că cererea de chemare în judecată este în tot neîntemeiată.

Pârâtii **Prim-Ministrul României și Guvernul României** au formulat **întâmpinare** prin intermediul căreia au solicitat: anularea cererii de chemare în judecată pentru lipsa taxei judiciare de timbru, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată, pentru lipsa calității

procesuale pasive a Prim-Ministrului; respingerea cererii de chemare în judecată, pentru lipsa calității procesuale pasive a Guvernului, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes, pe cale de excepție; pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată; respingerea capătului de cerere cu privire la obligarea la plata despăgubirilor pentru discriminare, în cuantum de 4.000.000 lei. respingerea capătului de cerere cu privire la cheltuielile de judecată.

În fapt, pârâții au solicitat anularea cererii de chemare în judecată pentru lipsa taxei judiciare de timbru, pe cale de excepție, având în vedere următoarele considerente:

Raportat la primul petit al cererii, *constând în solicitare anulare acte administrative*, au solicitat instanței să dispună verificarea achitării taxei de timbru a prezentei cereri de chemare în judecată, întrucât au apreciat că se impune taxarea acesteia conform dispozițiilor O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, corelate cu cele ale Codului de Procedură Civilă.

În continuare, pârâții au invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Prim-ministrului. Astfel că potrivit dispozițiilor constituționale (art.107) și celor ale O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, Prim-ministrul conduce Guvernul și coordonează activitatea membrilor acestuia, respectând atribuțiile ce le revin, iar pentru realizarea atribuțiilor sale adoptă acte administrative de autoritate (decizii) pe baza și în vederea executării legii.

Prin urmare, Prim-ministrul poate sta în justiție, în calitate de pârât, numai în litigiile de contencios administrativ, atunci când este contestată legalitatea actelor administrative pe care le adoptă.

Însă, pârâții au învederat că, în litigiul dedus judecării nu se contestă legalitatea unui act administrativ al Prim-ministrului, în cuprinsul cererii de chemare în judecată nefiind menționat nici un act emis de acesta, care prin dispozițiile sale să vatăme reclamantelor vreun drept, iar acestea nu se află nici în fața unui refuz nejustificat, în sensul art.1 din Legea nr.554/2004, situație care se apreciază în raport cu competențele și atribuțiile stabilite pentru Primul-ministru prin dispozițiile constituționale și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare. Așadar, în cauză nu sunt întrunite condițiile răspunderii juridice administrative a Prim-ministrului referitoare la adoptarea unui act administrativ nelegal sau la nesoluționarea în termen a unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege.

Totodată, pârâții au mai învederat că, din motivarea în fapt și în drept a cererii de chemare în judecată, nu reiese că între Prim-ministrul și reclamantă ar exista vreun raport juridic de drept material care, prin prezenta cerere, să poată fi transpus într-un raport de drept procesual.

Așadar, Prim-ministrul nu poate avea calitate procesuală pasivă în prezenta cauză și nu poate fi obligat la realizarea pretențiilor părților reclamante.

Pentru aceste considerente, pârâții au solicitat respingerea acțiunii față de Prim-ministrul., respectiv scoaterea din cauză a acestei autorități, pentru lipsa calității procesuale pasive.

De asemenea, pârâții au invocat și excepția lipsei calității procesuale pasive a Guvernului României și Prim-Ministrul privind solicitarea anulării Ordinului Comun MS/ME nr.2508/4493/2023, pentru aprobarea Metodologiei privind asigurarea asistentei medicale a antepreșcolărilor, preșcolărilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos.

Prin urmare, acest organ colegial (alcătuit din Prim-Ministru, miniștri și alți membri stabiliți prin legea organică) poate sta în justiție, în calitate de pârât, numai în litigiile de contencios administrativ, atunci când este contestată legalitatea actelor administrative pe care le adoptă, în acest caz fiind în prezența unei capacități juridice speciale de drept public, fundamentată pe prevederile constituționale menționate anterior și pe dispozițiile legii speciale de organizare și funcționare; acordând acestui organ al administrației de stat dreptul de a adopta acte administrative, implicit, legea îi acordă și capacitatea de a sta în judecată, atunci când instanțele judecătorești exercită, în condițiile stabilite de Legea nr.554/2004, controlul legalității actelor sale.

Întrucât litigiul care face obiectul dosarului nr.7139/2/2023, privește anularea unui act administrativ comun emis de către Ministerul Sănătății și Ministerul Educației, reiese faptul că Guvernul României Prim-Ministrul nu au calitate procesuală pasivă în cauză.

De altfel, pârâții au solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes. Așadar, în susținerea excepției lipsei de interes a reclamantei Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor, pe care au înțeles să o coreleze cu lipsa calității procesuale active a acestei părți, au arătat următoarele:

Reclamanta Asociația Civică Stop Discriminării, în calitatea ei de persoană juridică de drept privat nu poate acționa ca atare în contencios administrativ subiectiv decât dacă și sub condiția în care dovedește că este titulară a unor drepturi subiective sau interese legitime private, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Pe de altă parte, unei astfel de entități nu i se recunoaște dreptul de a formula o acțiune în contenciosul obiectiv, respectiv de a cere anularea unui act administrativ pornind de la premisa lezării unui interes legitim public decât dacă și sub condiția în care probează că vătămarea interesului public legitim decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau interesului legitim privat.

Astfel, pârâții au solicitat instanței să constate că reclamanta îndeplinește numai aparent calitatea de organism social interesat, pentru a răspunde exigențelor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, întrucât așa cum rezultă din extrasul din Registrul național- Partea A-Asociații, reclamanta poate avea calitate procesuală activă doar în litigiile ce privesc existența unei discriminări.

Astfel, pârâții au opinat că se impune a se realiza distincția între calitatea de persoană vătămată, astfel cum este aceasta prevăzută la art.2 alin.(1) lit. a) teza finală - în sensul că sunt asimilate persoanei vătămate și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, care reprezintă norma generală și situația particulară a persoanelor fizice de drept privat care pot formula cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat, ceea ce constituie norma de excepție.

În prima ipoteză descrisă, prin Decizia nr 8/2020, Î.C.C.J. (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov stabilind că *„în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art.2 alin. (1) lit. a), r) și s) și art.8 alin. (1A1) și (1A2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului”*.

În ceea ce privește pretinsa discriminare, instituită prin măsurile dispuse (respectiv, încălcarea principiului egalității), pârâții au opinat că, prezenta strategie are ca viziune atingerea beneficiilor maxime ale vaccinării în România, prin asigurarea accesului echitabil la servicii de vaccinare sigure și eficiente, care să contribuie la o stare de sănătate mai bună a populației, astfel încât oricine, oricând și la orice vârstă să beneficieze de vaccinuri în folosul propriei sănătăți și a stării sale de bine.

Pe de o parte, nu există discriminare când instituirea unor criterii "este justificată obiectiv de un scop legitim", ținerea sub control a numărului de cazuri și sprijinirea unor măsuri care să conducă la reducerea cifrei de infectări constituie "un scop legitim".

Pe de altă parte, scopul activității de vaccinare a populației este asigurarea dreptului la sănătate individuală și colectivă, prin eliminarea sau reducerea morbidității, invalidității și a mortalității prin boli transmisibile. Activitatea de vaccinare este o componentă principală, prioritară a sistemului de sănătate publică prin care se urmărește asigurarea sănătății indivizilor în cadrul unor comunități sănătoase.

La nivel național și mondial este necesară existența disponibilităților pentru pregătirea unor acțiuni rapide și adecvate în cazul unor situații de criză sau al unor dezastre naturale.

Discriminarea se bazează pe noțiunea de „excludere de la un drept”, iar remediul specific, în cazul constatării discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului.

În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații anologice, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

Pe fondul cauzei, pârâții au solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Temeiul legal al adoptării Hotărârii Guvernului nr.1006/2023 privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare în România pentru perioada 2023-2030 l-au constituit prevederile art.108 din Constituția României, republicată, cele ale Legii privind reforma în sănătate nr.95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și cele ale Ordinului Ministerului Sănătății nr.964/2022 privind aprobarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.423/2022 privind aprobarea programelor naționale de sănătate.

Pârâții au învederat că, sub aspectul oportunității, adoptarea H.G. nr. 1006/2023, a fost determinată de motivele menționate în Nota de fundamentare, respectiv cele regăsite în Secțiunea a 2-a „Motivul emiterii actului normativ” - punctul 2 „Descrierea situației actuale” din respectivul document

Prin raportare la susținerile sumare regăsite în cererea de chemare în judecată, pârâții au solicitat instanței să observe că nu pot fi reținute elemente de nelegalitate ale actului contestat, sau eventuale împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalității, veridicității și autenticității acestui act administrativ.

Legalitatea actelor administrative impune respectarea anumitor cerințe: actele să fie adoptate sau emise de către autoritățile competente din punct de vedere material/teritorial și în limitele acestor competențe; conținutul lor să fie conform cu conținutul legii în baza căreia sunt adoptate/emise; actele să corespundă scopului urmărit de legea pe care o pun în executare; actele să fie adoptate sau emise în forma specifică actelor administrative și a normelor de tehnică legislativă prevăzute de lege.

Toate aceste cerințe esențiale au fost respectate în cauză, H.G. nr.1006/2023, cuprinzând măsurile concrete necesar a fi întreprinse pentru implementarea documentelor strategice ale OMS și UE, respectând recomandările acestora cu privire la vaccinarea și combaterea bolilor prevenibile prin vaccinare, respectiv: Recomandarea Consiliului Uniunii Europene din 7 decembrie 2018 privind consolidarea cooperării în combaterea bolilor care pot fi prevenite prin vaccinare („*Vaccinarea este una dintre măsurile cele mai puternice și cele mai rentabile elaborate în domeniul sănătății publice și rămâne principalul instrument de prevenire primară a bolilor transmisibile*”); Organizația Mondială a Sănătății recomandă în sinteză: „*creșterea acoperirii vaccinale la peste 90% pentru toate tipurile de antigene, creșterea complianței la vaccinare, reducerea breșelor/ferestrelor imunitare în populația infantilă, revaccinarea adulților la fiecare 10 ani pentru bolile prevenibile pentru care s-a realizat imunizarea prin vaccinare în perioada copilăriei, protejarea pe tot parcursul vieții, atât a persoanelor sănătoase, cât și a celor cu vulnerabilitate crescută la infecțiile prevenibile prin vaccinare.*”.

Pârâții au solicitat instanței să constate că prezenta strategie are ca viziune atingerea beneficiilor maxime ale vaccinării în România, prin asigurarea accesului echitabil la servicii de vaccinare sigure și eficiente, care să contribuie la o stare de sănătate mai bună a populației, astfel încât oricine, oricând și la orice vârstă să beneficieze de vaccinuri în folosul propriei sănătăți și a stării sale de bine.

Analizând argumentele din cuprinsul cererii de chemare în judecată, pârâții au observat faptul că, în cea mai mare parte, acestea nu privesc motive de nelegalitate a actului contestat, ci reprezintă mai degrabă aprecieri subiective, nefundamentate.

În final, pârâții au opinat că măsurile conținute de prevederile legale contestate urmăresc un scop legitim, respectiv protejarea vieții, prevenirea și controlul multor boli transmisibile și, prin urmare, susțin securitatea globală asociată sănătății, sens în care sunt proporționale cu situația de risc epidemiologic crescut, impunându-se ca acestea să fie acceptate ca fiind în marja de apreciere a autorității publice. Prin argumentele aduse, reclamantii solicită practic instanței să își depășească limitele controlului juridicțional asupra excesului de putere și să se substituie autorităților într-o analiză de oportunitate.

În mod evident, din nota de fundamentare, reies cerințele care reclamă intervenția normativă, astfel cum a fost mai sus enunțată, cât și finalitatea urmărită și beneficiul concret (prevenirea și controlul bolilor transmisibile).

În concluzie, pârâții au apreciat că susținerile reclamantilor privind vătămarea unor drepturi ori libertăți recunoscute de lege, sunt nefondate și nu pot demonstra nelegalitatea actului.

La o sumară pipăire a fondului, cercetând legalitatea H.G. nr.1006/2023, nu pot fi reținute elemente de vădită nelegalitate sau împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalității, veridicității și autenticității actului administrativ atacate, în condițiile în care nu se pot antama în această etapă procesuală aspecte de fond.

Cerințe esențiale privind legalitatea actului au fost respectate în cauză, în condițiile în care H.G. nr.1006/2023, a fost adoptată de Executiv în temeiul dispozițiilor constituționale și infraconstituționale care sunt indicate ca atare în preambulul său și pe care le-au expus pe larg, anterior.

Pârâții au solicitat să se observe că actul contestat cuprinde atât motive de drept (indicate chiar în preambul, după cum am arătat) cât și motive de fapt, cum sunt cele regăsite în Nota de fundamentare, ce însoțește actul contestat și în celelalte acte ce au însoțit proiectul de hotărâre.

În speță, niciunul dintre pretinsele motive de nelegalitate invocate prin raportare la dispozițiile hotărârii Guvernului în discuție nu este de natură a răsturna prezumția menționată.

Motivarea pretențiilor părților reclamante este formulată, în mod eronat, din perspectiva unor persoane care se consideră îndreptățite să susțină că măsurile luate de autoritatea publică sunt abuzive.

Față de capătul de cerere privind acordarea despăgubirilor pentru discriminare în cuantum de 4.000.000 lei, pârâții au solicitat instanței să dispună respingerea acesteia față de Guvernul României ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

În concluzie, atât timp cât în preambulul actului este indicat temeiul de drept al emiterii, iar actul este însoțit de o Notă de fundamentare, legal întocmită, nu se poate constata o aparentă nelegalitate. Dimpotrivă, aceste mențiuni se subsumează prezumției de legalitate și caracterului executoriu al unui act administrativ.

Față de cele arătate, pârâții au solicitat respingerea, în întregime a cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Prin **încheierea de ședință** pronunțată în data de **02.04.2024**, Curtea a dispus citarea în cauză a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, în calitate de intervenient, cu copie de pe cererea de chemare în judecată, întâmpinare, răspunsul la întâmpinare și cu mențiunea de a depune un punct de vedere față de cererea reclamantilor.

Pârâțul **Ministerul Educației** a formulat **întâmpinare** prin intermediul căreia a solicitat instanței de judecată ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să respingă cererea de chemare în judecată întrucât este neîntemeiată.

Pârâțul a apreciat cererea introductivă ca fiind neîntemeiată și a solicitat instanței de judecată să o respingă ca fiind neîntemeiată.

De asemenea, pârâțul a invocat excepția lipsei calității procesuale active și excepția lipsei interes în formularea prezentei petiții. Aceste excepții vizează reclamanta Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor, în ceea ce îl privește pe reclamantul Bazavan Dan acesta nu motivează interesul pentru care a în ceea ce îl privește pe reclamantul Bazavan Dan acesta nu motivează interesul pentru care a formulat prezenta cerere de chemare în judecată, mai mult decât atât nici reclamanta Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor nu justifică un interes legitim în prezenta cauza.

În prezenta cauza pârâtul a invocat excepția lipsei de interes, având în vedere că prin actul administrativ atacat nu i se aduce nicio vătămare a vreunui interes legitim. Pentru a stabili dacă o parte are interes în exercitarea acțiunii civile, instanța trebuie să prefigureze folosul efectiv pe care aceasta l-ar obține în ipoteza admiterii forme procedurale exercitate. Existența interesului se apreciază la momentul formulării cererii sau al invocării apărării.

Prin urmare, având în vedere faptul că în speța de față nu este vorba despre un interes legitim, născut și actual, pârâtul a solicitat admiterea excepției așa cum a fost invocată.

Ori, având în vedere că anularea actelor administrative precizate prin cererea de chemare în judecată așa cum a fost formulată nu ar conduce la recunoașterea vreunui drept pretins sau a vreunui interes legitim și la repararea pagubei ce i-a fost cauzată (având în vedere că nu există o asemenea pagubă), pârâtul a solicitat admiterea excepției lipsei de interes.

Totodată, pârâtul a invocat și excepția lipsei calității de reprezentant legal al reclamantilor.

Pârâtul a solicitat instanței să constate faptul că cererea de chemare în judecată nu este asumată de către membrii acestui organism.

De altfel, întrucât acțiunea este semnată de către un avocat, iar din documentele anexate prezentei cereri lipsește dovada mandatului acordat de către reprezentanții legali ai celorlalți reclamanti, se impune efectuarea de verificări în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor de reprezentare.

Astfel, pârâtul a solicitat respingerea acțiunii ca fiind nefondată și admiterea excepțiilor invocate.

Pe fondul cauzei, pârâtul a învederat instanței următoarele:

Referitor la petitul 1 din cererea de chemare în judecată, vizând anularea H.G. nr.1006/2023, privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare în România pentru perioada 2023-2030 și a Ordinului comun nr.2508/4493/2023, emis de Ministerul Sănătății și de Ministerul Educației, opinăm că acesta trebuie respins de instanța de judecată, întrucât aceste acte normative respectă în integralitate condițiile de formă și de fond pentru însăși valabilitatea lor, fiind în deplin acord cu prevederile cuprinse în actele normative având o forță juridică superioară, respectiv cu prevederile cuprinse în:

Ordinul nr. 2508/4493/2023 a fost emis și preavizat de Referatul de aprobare al Direcției generale învățământ preuniversitar nr. 421 din 14.03.2023 și prin coroborarea: prevederilor art. 10 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare; cap. I și IE ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 162/2008 privind transferul ansamblului de atribuții și competențe exercitate de Ministerul Sănătății către autoritățile administrației publice locale, aprobată prin Legea nr. 174/2011, cu modificările și completările ulterioare; prevederilor art. 27 alin. (1A1), ale art. 83 alin. (2) și ale art. 205 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare; prevederilor art. 43 și 52 din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 566/2022 privind aprobarea Metodologiei de organizare și funcționare a creșelor și a altor unități de educație timpurie antepreșcolară.

Acest act administrativ a fost emis cu respectarea întocmai a prevederilor legale, atât în ceea ce privește condițiile de formă cât și de cele de fond și reprezintă răspunsul instituțional la obligația/responsabilitatea Ministerului Sănătății și a Ministerului Educației, ca ministere de resort, în ceea ce privește asigurarea asistenței medicale a antepreșcolarilor, preșcolarilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos.

Raportat la cele de mai sus, pârâtul a apreciat că Hotărârea de Guvern nr.1006/2023 (privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare în România pentru perioada 2023-2030), cât și Ordinul nr. 2508/4493/2023 (pentru aprobarea Metodologiei privind asigurarea asistenței medicale a antepreșcolarilor, preșcolarilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos), îndeplinește toate condițiile de

legalitate cerute pentru validitatea sa, astfel încât solicităm instanței să respingă capătul 1 de cerere privind anularea sa, întrucât nu există niciun temei pentru anularea sa.

În ceea ce privește al doilea petit din cererea de chemare în judecată, respectiv „acordarea de despăgubiri /repararea pagubei cauzate și eventual reparații pentru daune morale sau pentru discriminare, în cuantum de 4.00.000 lei pentru fiecare reclamant în parte”, pârăul a solicitat instanței respingerea ca fiind neîntemeiate aceste pretenții.

Reclamanții nu au probat nicio vătămare de natură morală. De asemenea, nu se poate reține vinovăția părții pârâte. În plus, reclamantul este obligat să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta autorității.

Angajarea răspunderii civile delictuale presupune existența cumulată a patru condiții sau elemente constitutive: prejudiciul, faptă ilicită, vinovăția autorului faptei ilicite și prejudiciabile, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu.

Pentru a exista situația unei fapte de discriminare trebuie să existe, pe de o parte, două situații similare la care tratamentul aplicat să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice domenii ale vieții publice, iar pe de altă parte-deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul din criteriile prevăzute de către art.2 alin 1 din OG nr.137/2000.

1. Deliberând asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale a României, Curtea reține următoarele:

Prealabil, Curtea reține că prin cererea introductivă de instanță, reclamanții au solicitat anularea HG nr.1006/2023 privind aprobarea Strategiei naționale de vaccinare, a Ordinului comun MS/ME nr.2508/4493/2023 pentru aprobarea Metodologiei privind asigurarea asistenței medicale a antepreșcolărilor, preșcolărilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos și totodată, au solicitat plata unor despăgubiri pentru discriminare în cuantum de 4.000.000 lei pentru fiecare reclamant.

Reclamanții au formulat cerere de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr.198/2023 în integralitatea sa, raportat la art.1 alin.3-5, art.16, art.20-21, art.24-26, art.30-32, art.47-49, art.51-52, art.61 alin.1 din Constituția României.

În ceea ce privește admisibilitatea cererii de sesizare a Curții Constituționale, trebuie avute în vedere dispozițiile art.29 alin.1-3 din Legea nr 47/1992, potrivit căroră „(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. (2) excepția poate fi ridicată la cererea uneia dintre părți sau, din oficiu, de către instanța de judecată ori de arbitraj comercial. De asemenea, excepția poate fi ridicată de procuror în fața instanței de judecată, în cauzele la care participă. (3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.”

Curtea constată că în cauză nu este îndeplinită o condiție prevăzută de art.29 alin.1 din Legea nr.47/1992, respectiv, deși excepția a fost ridicată în fața instanței judecătorești și privește neconstituționalitatea unui act normativ din categoria celor menționate, respectiv a Legii nr.198/2023, nu este respectată cerința privind legătura cu soluționarea cauzei.

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (decizia nr.438/2014, decizia nr.465/2014, decizia nr.539/2016) „legătura cu soluționarea cauzei”, în sensul art.29 alin.1 din Legea nr.47/1992, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului.

Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie

analizată în abstracto, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat.

Astfel, invocarea excepției de neconstituționalitate presupune justificarea unui interes, stabilirea existenței acestui interes realizându-se pe calea verificării pertinentei excepției în raport cu procesul în care a intervenit, impunându-se ca decizia Curții Constituționale, în soluționarea excepției, să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal.

Raportat la motivele invocate în cererea de chemare în judecată, în care nu au fost evidențiate critici referitoare la Legea nr.198/2023, motivele de nelegalitate a actelor normative contestate nefiind circumscrise legii menționate și cum orice mijloc procedural nu poate fi utilizat decât în scopul și cu finalitatea prevăzute de lege, eventuala declarare ca neconstituțională a Legii nr.198/2023 nefiind aptă să influențeze soluția ce urmează a se pronunța în prezenta cauză, Curtea constată că verificarea constituționalității Legii nr.198/2023 nu are legătură cu soluționarea cauzei, nefiind îndeplinită condiția pertinentei excepției de neconstituționalitate în economia desfășurării procesului.

Prin urmare, pentru considerentele expuse, în baza art.29 alin.5 din Legea nr.47/1992, Curtea va respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr.198/2023, ca inadmisibilă.

2. În privința excepției lipsei de interes a reclamantei Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor în promovarea cererii de chemare în judecată, invocată de pârâțul Guvernul României (f.82-vol.I), acesta a susținut faptul că Asociația nu poate acționa în contencios subiectiv decât dacă dovedește că este titulara unor drepturi sau interese legitime private încălcate, însă Curtea reține că stabilirea existenței vătămării aduse interesului legitim privat/public urmează să se facă pe bază probelor administrate, realitatea vătămării afirmate fiind o chestiune de fond în litigiul administrativ.

Oricum, Curtea reține că, în materia contenciosului administrativ, potrivit art.1 alin.1 din Legea nr.554/2004 „*Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.*”

Potrivit art.2 alin.1 lit.a din Legea nr.554/2004, noțiunea de persoană vătămată se referă la „*orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămăte și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate*”.

În același timp, conform art.8 alin.1¹ din aceeași lege, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.

Totodată, Legea nr.554/2004 definește, în cuprinsul art.2 lit.s), și organismele sociale interesate, ca fiind acele structuri neguvernamentale, sindicate, asociații, fundații și altele asemenea, care au ca obiect de activitate protecția drepturilor diferitelor categorii de cetățeni sau, după caz, buna funcționare a serviciilor publice administrative.

Pentru aplicarea acestor dispoziții legale, ÎCCJ a pronunțat Decizia nr.8/2020 pe calea unui recurs în interesul legii, prin care a stabilit că „*În vederea exercitării controlului de legalitate asupra actelor administrative la cererea asociațiilor, în calitate de organisme sociale interesate, invocarea interesului legitim public trebuie să fie subsidiară invocării unui interes legitim privat, acesta din urmă decurgând din legătura directă dintre actul administrativ supus controlului de legalitate și scopul direct și obiectivele asociației, potrivit statutului.*”

Înalta Curte a arătat că „este recunoscută admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ, exercitată de un organism social de natura celui menționat de dispozițiile art.2 alin. (1) lit. s) din Legea nr. 554/2004, dacă și în măsura în care poate fi stabilită o minimă legătură între obiectul de activitate al respectivului organism și drepturile celor în interesul cărora organismul acționează; dacă acest obiect este însă prea general și, prin acest caracter, nu poate angaja o relație firească și rezonabilă cu drepturile celor în interesul cărora organismul a acționat, atunci organismul nu justifică un interes legitim în a acționa, nefiind permis ca o acțiune promovată de un organism social interesat să mascheze o acțiune populară sau o acțiune în contenciosul administrativ obiectiv” (par.75).

În privința reclamantei Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor, rezumând cadrul normativ relevant în cauză, Curtea reține că aceasta figurează în Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial nr.663/A/2021, fiind înființată în temeiul OG nr.26/2000 și are ca scop statutar „protecția drepturilor și libertăților omului, având calitate procesuală activă în litigiile ce privesc existența unei discriminări”.

Printre obiectivele asociației, potrivit extrasului din registrul Național (f.25-27-vol.I) se numără și „reprezentarea, promovarea, susținerea și apărare intereselor proprii și ale membrilor asociați în fața organelor puterii legislative, executive și judecătorești și din țară și din străinătate doar în litigiile ce privesc existența unei discriminări, raportat la art.258 din OG nr.137/2000”.

Așadar, în baza statutului juridic al asociației, aceasta invocă un interes legitim privat propriu în legătură directă cu obiectul său de activitate, astfel că nu se susține excepția lipsei de interes sau eventual a lipsei calității procesuale active.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes a reclamantei Asociația Civică Stop Discriminării Cetățenilor invocată de pârâtul Ministerul Sănătății (f.65-vol.I), Curte notează că, deși la începutul argumentației sale, pârâtul face distincția între interesul procesual și interesul legitim prev.de Legea nr.554/2004, întreaga sa motivare este circumstanțiată din perspectiva interesului legitim încălcat.

Prin urmare, consecința firească este că la introducerea unei acțiuni de contencios administrativ, reclamantul trebuie, pentru început, să demonstreze că are interes procesual (cu excepția cazului în care legea consacră în mod expres o acțiune care poate fi exercitată de anumite persoane determinate, când interesul procesual nu mai trebuie afirmat), urmând ca stabilirea existenței sau nu a unei vătămări ce ar fi adusă unui interes legitim să se facă doar pe baza probelor care vor fi administrate în cauză.

În dreptul procesual civil, interesul de a promova o acțiune este definit ca fiind folosul practic urmărit de cel care a pus în mișcare acțiunea, respectiv oricare dintre formele procedurale ce intră în conținutul acesteia. Interesul – folosul practic – material sau moral, pe care îl urmărește cel ce investește o instanță de judecată cu o cerere, trebuie a fi legitim, personal, născut și actual, potrivit art.33 alin.1 cpc. Interesul este, așadar, o condiție generală ce trebuie să fie îndeplinită în cadrul oricărui proces civil, iar acțiunea în contencios administrativ nu derogă de la această regulă generală, în raport de prevederile art.28 din Legea nr.554/2004.

Art.2 alin.1 lit.p din Legea nr.554/2004 definește interesul legitim privat ca fiind *posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat.*

Din perspectiva interesului legitim personal, vătămat prin actele administrative atacate, în sensul prev.de Legea nr.554/2004, acesta se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond, după cum s-a reținut anterior.

În consecință, interesul procesual se distinge de interesul legitim în temeiul căreia se exercită acțiunea în contencios administrativ, prin aceea că el relevă un aspect procesual, în timp ce interesul legitim ține de dreptul material.

Distincția între interesul procesual în formularea acțiunii și interesul legitim privat este relevantă sub aspectul efectelor produse: în ipoteza în care se admite excepția lipsei de interes procesual acțiunea va fi respinsă ca lipsită de interes, în timp ce lipsa unui interes legitim privat în formularea acțiunii de contencios va fi sancționată prin respingerea acțiunii ca nefondată.

Deopotrivă, atunci când invocă excepția lipsei de interes a reclamantilor-persoane fizice, pârâțul Ministerul Sănătății o motivează prin lipsa dovezii vătămării dreptului sau interesului legitim, chestiune ce nu poate fi verificată decât pe fondul cauzei.

În ceea ce privește **excepția lipsei calității procesuale active** și excepția lipsei de interes invocate de pârâțul Ministerul Educației prin întâmpinare (f.144-vol.II), Curtea reține că argumentele aduse ambelor excepții sunt în esență comune, fiind invocate din perspectiva lipsei vătămării interesului legitim afirmat.

Dacă în privința reclamantului Băzăvan Dan, pârâțul Ministerul Educației arată că, reclamantul nu motivează interesul pentru care a formulat cererea de chemare în judecată, în privința Asociației afirmă că, aceasta nu justifică un interes legitim în prezenta cauză.

Referitor la reclamantul Băzăvan Dan, întrucât Curtea nu poate distinge dacă pârâțul a avut în vedere la invocarea excepției interesul procesual în sensul prev.de art.33 cpc sau interesul legitim prev.de art.2 alin.1 lit.p din Legea nr.554/2004, analiza instanței se va extinde sub ambele paliere de discuție.

Întrucât pârâții, la cererea adresată lor de către reclamanți având ca obiect anularea HG nr.1006/2023 și a Ordinului MS/ME nr.2508/2023, nu au emis un răspuns favorabil, este firesc ca reclamantul să se adreseze instanței de contencios administrativ pentru anularea actelor administrative menționate, în temeiul art.8 din Legea nr.554/2004, interesul procesual fiind astfel justificat.

În consecință, nu se poate reține lipsa interesului procesual în promovarea prezentei acțiuni care să determine o soluție de admitere a excepției procesuale invocate, chestiunea existenței sau nu a interesului legitim prev.de Legea nr.554/2004 rămânând o chestiune de fond a cauzei.

Suplimentar, Curtea reține că pentru a introduce acțiunea în contencios administrativ este suficient ca reclamantii să se considere vătămăți prin actul administrativ contestat, așa cum stipulează art.1 alin.1 din Legea nr.554/2004, aspect îndeplinit în cauză.

Pentru toate motivele arătate, Curtea va respinge excepția lipsei de interes/calității procesuale active în promovarea cererii de chemare în judecată, ca nefondată.

3. Referitor la excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată invocată din perspectiva lipsei plângerii prealabile, Curtea reține că înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. În cazul actului administrativ normativ, plângerea prealabilă poate fi formulată oricând (art.7 din Legea nr.554/2004).

În interpretarea dispozițiilor art.7 din Legea nr.554/2004, în doctrină se apreciază că procedura administrativă prealabilă a fost reglementată spre a oferi persoanelor interesate posibilitatea rezolvării într-un termen mai scurt și mai operativ a reclamației lor, organul administrativ sesizat putând reveni asupra actului emis prin revocarea lui și, după caz, emiterea celui acceptat de persoana interesată.

În jurisprudența Curții Constituționale a României, s-a apreciat în același sens, respectiv că norma în discuție instituie un mijloc de remediere a eventualei nelegalități a actului administrativ atacat, prin reexaminarea lui de către organul emitent sau de organul ierarhic superior (decizia Curții Constituționale a României nr. 184/06.03.2007).

Observând dispoz. art.7 din Legea nr.554/2004, Curtea constată că incumbă persoanei ce se pretinde vătămată prin actul administrativ unilateral obligația de a recurge la procedura plângerii prealabile, indiferent că în discuție este un act cu caracter individual sau unul cu caracter normativ.

Pârâțul Ministerul Sănătății a invocat excepția inadmisibilității capătului de cerere privind anularea Ordinul ME/MS nr.1006/2023, în considerarea faptului că plângerea prealabilă formulată nu conține motivele pentru care reclamantii apreciază că se impune revocarea ordinului.

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art.7 și art.8 teza finală din Legea nr.554/2004 nu rezultă obligativitatea îndeplinirii unor condiții de formă a plângerii prealabile, ci doar expunerea motivelor care au stat la baza solicitării de revocare a actului administrativ contestat. Faptul că, spre ex., motivele de neconstituționalitate invocate prin plângerea prealabilă nu pot sta la baza revocării ordinului, așa după cum susține autoritatea pârâtă, nu determină concluzia inexistenței procedurii prealabile, ci eventual o soluție de respingere pe fond a solicitării reclamanților, astfel că criticile pârâtului nu sunt găsite întemeiate.

Din perspectiva lipsei plângerii prealabile formulate împotriva HG nr.1006/2023, Curtea constată că reclamanții au făcut dovada parcurgerii procedurii prealabile administrative, aceasta fiind atașată la dosar la f.117-120-vol.II. Faptul că sesizarea instanței a fost făcută anterior împlinirii termenului în care autoritatea publică are posibilitatea de a rezolva reclamația administrativă nu justifică soluția de respingere ca inadmisibilă a acțiunii, în condițiile în care termenul de 30 de zile pentru soluționarea plângerii prealabile era împlinit la data pronunțării asupra excepției, finalitatea prevederilor legale care instituie procedura prealabilă fiind îndeplinită.

Pentru toate motivele anterior expuse, Curtea va respinge excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată ca nefondată.

4+5. Analizând împreună excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Guvernului României și excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Prim Ministrul României, Curtea reține că Guvernul României este un organ colegial alcătuit din prim-ministru, miniștri și alți membri stabiliți prin legea organică, potrivit art.14 și urm. din OUG nr.57/2019 (Codul administrativ) iar Prim-ministrul este cel care conduce Guvernul și care coordonează activitatea membrilor acestuia, cu respectarea atribuțiilor pe care aceștia le exercită, conform art.28 alin.1 din Codul administrativ.

Art.37 din OUG nr.57/2019 reglementează tipurile de acte adoptate de Guvern, astfel:

„(1) În exercitarea atribuțiilor sale, Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe. Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor. Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în condițiile art. 115 alin. (1) - (3) din Constituție. În situații extraordinare se adoptă ordonanțe de urgență, în condițiile art. 115 alin. (4) - (6) din Constituție.

Art.29 alin.1 din același act normativ stabilește care sunt actele emise de prim-ministru, respectiv „în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, prim-ministrul emite decizii, care sunt acte administrative.”

În materia contenciosului administrativ, prin raportare la prevederile art.1 alin.1 din Lege nr.554/2004, este suficientă capacitatea administrativă a autorității, respectiv posibilitatea emiterii de acte administrative, ceea ce determină și calitatea procesuală pasivă într-un litigiu de contencios administrativ.

Dat fiind faptul că în cauză este contestat un act adoptat de Guvernul României, respectiv o hotărâre de guvern și nu o decizie emisă de Prim-Ministrul României, Curtea constată că între acesta din urmă și reclamanți nu există niciun raport juridic de drept material care să poată fi transpus în plan procesual, nefiind emitentul actului contestat, motiv pentru care în persoana sa nu este justificată calitatea procesuală pasivă.

În schimb, întrucât în cauză este contestată legalitatea unui act adoptat de Guvernul României, Curtea apreciază că acestui pârât îi aparține calitatea procesuală pasivă, putând sta în justiție în litigiile de contencios administrativ, atunci când este contestată legalitatea actelor pe care le adoptă în exercitarea atribuțiilor și competențelor sale legale.

Pentru aceste considerente, Curtea va respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Guvernul României, ca nefondată și va admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Prim Ministrului României și în consecință, va respinge cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu acest pârât, pentru lipsa calității procesuale pasive.

6. Examinând fondul cauzei, Curtea reține că reclamanții au dedus judecării o cerere de anulare a HG nr.1006/2023 și a Ordinului comun MS/ME nr.2508/2023 și de asemenea, au solicitat acordarea de despăgubiri pentru discriminare în cuantum de 4.000.000 lei pentru fiecare reclamant în parte.

Prin HG nr.1006/2023 a fost aprobată Strategia națională de vaccinare în România pentru perioada 2023 - 2030, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Prin Ordinul comun MS/ME nr.2508/2023 a fost aprobată Metodologia privind asigurarea asistenței medicale a antepreșcolarilor, preșcolarilor, elevilor din unitățile de învățământ preuniversitar și studenților din instituțiile de învățământ superior pentru menținerea stării de sănătate a colectivităților și pentru promovarea unui stil de viață sănătos, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Cu titlu preliminar, parcurgând cererea de chemare în judecată în integralitatea sa, Curtea constată că reclamanții reproduc dispoziții legale conținute de Constituția României (art.16, art.51-52, art.21, art.41, art.108, art.34) și invocă Legea nr.46/2003, Legea nr.95/2006, art.26 din Convenția privind drepturile omului și biomedicină din 1997, Carta drepturilor fundamentale a UE (art.15, art.21, art.41) susținând că actele normative criticate încalcă Constituția și legile antereferite, fără ca articolele de lege să fie integrate într-o argumentație coerentă, făcând greu de decelat motivele de nelegalitate a actelor contestate, redactarea cererii suferind de deficiențe în privința cursivității și clarității considerentelor ei.

În acest context, analiza instanței va fi centrată pe acele argumente din care se poate extrage raționamentul avut în vedere de reclamanți în susținerea nelegalității actelor contestate.

Reclamanții au afirmat faptul că textele celor două acte normative atacate sunt lacunare, neclare și interzic atât dreptul de acces la justiție cât și dreptul la apărare (pct.11 din acțiune), fără să indice în mod clar care sunt acele dispoziții care nu îndeplinesc condițiile de claritate, precizie, consistență și care le încalcă drepturile menționate și nici în ce modalitate, în condițiile în care, în raport cu obiectul de reglementare al celor două acte normative, acestea nu îngădesc în niciun fel accesul la justiție sau dreptul la apărare, reclamanții exercitându-și oricum aceste drepturi în temeiul Constituției României (art.21) și al Legii nr.554/2004.

O altă critică a reclamanților privește lipsa unei legi de vaccinare în România, o hotărâre de guvern neputând fi adoptată decât în vederea organizării unei legi. Deopotrivă, reclamanții invocă lipsa suportului juridic în privința Ordinului nr.2508/2023 (pct.19 din acțiune).

Conform art.37 alin.1 din OUG nr.57/2019 intitulat „Tipurile de acte adoptate de Guvern”, „în exercitarea atribuțiilor sale, Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe. Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.”

Este adevărat că hotărârile de guvern se emit pentru organizarea executării legilor, însă Curtea nu remarcă nicio neregularitate din această perspectivă, HG nr.1006/2023 fiind emisă în temeiul art.25 lit.e din OUG nr.57/2019, ce conferă competența legală Guvernului de a aproba strategii naționale, pe domenii de activitate, cum este spre exemplificare „Strategia Națională de Vaccinare 2023-2030.”

Curtea mai reține că strategia națională de vaccinare a foste elaborată având în vedere legislația națională în vigoare precum și cadrul strategic al OMS și UE, fiind avute în vedere Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății sau Legea drepturilor pacientului nr.46/2003, strategia adoptată reprezentând un instrument necesar pentru implementarea documentelor strategice OMS și UE și aplicarea legislației primare în domeniul ocrotirii sănătății (art.III, XII din anexa la HG nr.1006/2023).

În ceea ce privește Ordinul comun nr.2508/2023, deși reclamanții nu dezvoltă argumente privind înțelesul noțiunii de „lipsă a suportului juridic”, Curtea constată că ordinul contestat menționează care sunt dispozițiile legale ce au stat la baza emiterii lui și care stabilesc cadrul legal pentru organizarea și desfășurarea activităților educaționale în contextul sănătății publice, după cum urmează:

-prevederile art. 10 alin. (2) lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

-cap. I și III ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr.162/2008 privind transferul ansamblului de atribuții și competențe exercitate de Ministerul Sănătății către autoritățile administrației publice locale, aprobată prin Legea nr. 174/2011, cu modificările și completările ulterioare;

-prevederile art.27 alin.(1[^]1), ale art.83 alin.(2) și ale art.205 alin.(1) din Legea educației naționale nr.1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

-prevederile art. 43 și 52 din anexa la Hotărârea Guvernului nr.566/2022 privind aprobarea Metodologiei de organizare și funcționare a creșelor și a altor unități de educație timpurie antepreșcolară.

Contrar susținerilor reclamanților, din întreg conținutul Ordinului comun nr.2508/2023, dar și al HG nr.1006/2023 nu rezultă condiționarea accesului la învățământ pe criterii medicale, actul nu impune condiții medicale de îndeplinit pentru accesul la învățământ, ci el reglementează măsuri de protecție a sănătății în mediul educațional și promovarea unui stil de viață sănătos, astfel că nu se confirmă criticile reclamanților privind încălcarea art.58 cod civil privind dreptul la viață, la sănătate, la integritate fizică și psihică sau art.32 din Constituția României privind dreptul la învățatură.

Mai mult, obiectivele generale ale HG nr.1006/2023 constau în asigurarea cadrului de politici și reglementări favorabile pentru încurajarea vaccinării, ca premisa esențială pentru asigurarea dreptului la sănătate, actele normative neinstituind obligativitatea vaccinării sau interzicerea accesului în școli în lipsa ei ori sancțiuni pentru cei care refuză vaccinarea.

Actele normative stabilesc obiective, strategii, măsuri de informare, de acces, de creștere a acceptării vaccinurilor, dar nu conțin prevederi coercitive sau de obligație legală de vaccinare.

În ceea ce privește contrasemnarea HG nr.1006/2023 de către persoane necompetente, cu depășirea atribuțiilor legale, Curtea constată că nici sub acest aspect reclamanții nu dezvoltă critici concrete care să poată face obiectul unei analize adecvate din partea instanței de judecată, alegațiile acestora rămânând la nivelul unor simple susțineri.

O altă critică a reclamanților privește încălcarea de către actele normative contestate a dispozițiilor art.77 și art.3 din Legea nr.24/2000, potrivit cărora:

„ART. 3

Respectarea normelor de tehnică legislativă

(1) Normele de tehnică legislativă sunt obligatorii la elaborarea proiectelor de lege de către Guvern și a propunerilor legislative aparținând deputaților, senatorilor sau cetățenilor, în cadrul exercitării dreptului la inițiativă legislativă, la elaborarea și adoptarea ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, precum și la elaborarea și adoptarea actelor normative ale celorlalte autorități cu asemenea atribuții.

(2) Normele de tehnică legislativă se aplică, în mod corespunzător, și la elaborarea și adoptarea proiectelor de ordine, instrucțiuni și de alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate, precum și la elaborarea și adoptarea actelor cu caracter normativ emise de autoritățile administrației publice locale.

ART. 77

Actele date în executarea unui act normativ

Ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului. În formula introductivă a acestor acte normative vor fi cuprinse toate temeiurile juridice prevăzute la art.42 alin.(4).”

Potrivit art.42 alin.4 din Legea nr.24/2000:

„(4) La celelalte categorii de acte normative formula introductivă cuprinde autoritatea emitentă, denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, precum și temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis.”

Așa după cum instanța a reținut deja, Ordinul nr.2508/2023 conține temeiurile juridice pe baza și în executarea căruia actul a fost emis, fiind indicate dispozițiile legale din Legea nr.95/2006 sau Legea educației naționale nr.1/2011, neputându-se reține încălcarea normelor de tehnică legislativă la emiterea lui.

Deopotrivă, reclamanții susțin încălcarea și a art.4 alin.3 din Legea nr.24/2000 („*actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă*”) și afirmă că în Strategia națională de vaccinare nu sunt indicate studiile din care rezultă cifrele menționate la pct.1 intitulat „Introducere”: „*Între anii 2010 și 2018, au fost evitate 23 de milioane de decese numai prin vaccinul împotriva*

rujeolei. Numărul de sugari vaccinați anual - mai mult de 116 milioane, sau 86% din toți copiii născuți - a atins cel mai înalt nivel raportat vreodată.”

Curtea constată că nici Legea nr.24/2000, dar nici chiar HG nr.1006/2023 nu prevăd ca anumite date din actul normativ să fie susținute de studii, rapoarte etc., „Introducerea” anexei având rolul de a explica contextul în care actul a fost adoptat și de a motiva necesitatea reglementării.

De asemenea, reclamanții se întreabă cum poate deveni vaccinarea obligatorie printr-o hotărâre de guvern, atâta vreme cât obligativitatea ei nu a fost reglementată printr-o lege. Or, așa cum instanța a constatat deja, HG nr.1006/2023 nu instituie obligativitatea vaccinării, care rămâne un act voluntar, fapt rezultat *expresis verbis* din pct.IV al anexei la act, potrivit căruia „în România vaccinarea este recomandată ca acțiune preventivă de sănătate publică și reprezintă un act voluntar al persoanei sau părintelui, în cazul copiilor,” motiv pentru care criticile reclamanților privind încălcarea art.108 din Constituție sau art.60, 61 Noul cod civil nu pot fi reținute. Având în vedere considerațiile mai sus expuse, nu pot fi primite nici susținerile privind încălcarea autorității părintești prev.de art.483 și urm.Noul cod civil sau art.64 Noul cod civil, ori art.382, 653 din Legea nr.95/2006.

Așadar, nu poate fi reținută încălcarea dreptului la educație, la viață privată și de familie și a dreptului la muncă, în condițiile în care, în cadrul acestor programe naționale de vaccinare, administrarea acestor vaccinuri nu se realizează cu încălcarea consimțământului reprezentanților legali ai minorilor sau prin impunerea administrării acestora prin sancționarea minorilor, având în vedere că nu se instituie, prin cele două acte normative, un anumit tip sancțiuni în cazul în care destinatarii acestor programe, direct sau prin reprezentanții lor legali, și-ar exprima refuzul de a parcurge aceste etape de vaccinare în cadrul programelor naționale.

De asemenea, reclamanții invocă încălcarea de către Ordinul nr.2508/2023 a dispozițiilor codului muncii (fără să indice întocmai dispozițiile din Legea nr.53/2003 pretins a fi încălcate) în sensul în care profesorul nu are pregătirea medicală necesară pentru a recomanda vaccinarea sau a promova acte medicale. Or, lecturând atribuțiile dirigintelui/profesorului pentru învățământ primar și preșcolar/educatorului-puericilor stabilite prin actul normativ (anexa 8 la metodologie-pct.3) se poate cu ușurință observa lipsa unor astfel de competențe în sarcina profesorului. Acesta din urmă este cel care sprijină personalul medical în evaluarea și conformarea la standarde a circuitelor funcționale, în sensul în care aduce la cunoștința medicului și a directorului unității de învățământ abaterile de la normele de igienă și antiepidemice, implementează recomandările și măsurile dispuse de medic și directorul unității de învățământ și programul de conformare pentru autorizarea sanitară a unităților aflate în proiecte de reabilitare, el fiind cel care îndeplinește măsurile recomandate de medic.

În același timp, față de invocarea prevederilor art.2 din OG nr.137/2000, Curtea constată că reclamanții nu au făcut dovada existenței unei situații de discriminare, din perspectiva criteriilor prevăzute de acest act normativ.

Nici aspectul oportunității adoptării actelor normativ configurat în critica reclamanților privind inexistența unui raționament logico-juridic de adoptare a actelor nu pot fi reținut, întrucât ea este exclusă controlului în baza Legii nr.554/2004, care se limitează doar la examinarea legalității actelor administrative. Bineînțeles că puterea de apreciere a administrației nu este absolută, ea poate fi cenzurată de judecătorul de contencios administrativ în ipoteza în care, exercitarea acesteia se face cu exces de putere, în condițiile descrise în art.2 lit.n) din Legea nr 554/2004.

Or, motivele invocate de reclamanți nu au puterea de a răsturna prezumția de legalitate a actelor normative atacate, în lipsa dovedirii exercitării puterii de apreciere a autorității publice cu exces de putere în condițiile art.2 lit.n din Legea nr.554/2004 („n) *exces de putere - exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor*”).

Având în vedere caracterul subsidiar al capătului II de cerere și strânsa interdependență cu primul capăt de cerere, pentru admiterea celui de-al doilea fiind necesar ca instanța să fi constatat anterior nelegalitate actelor administrative vătămătoare, condiție neîndeplinită în speță,

Curtea constată că se impune respingerea și a capătului II de cerere în virtutea principiului „accessorium sequitur principale.”

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele de fapt și de drept anterior expuse, Curtea apreciază că se impune respingerea cererii de chemare în judecată, în integralitatea ei, ca nefondată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

1.Respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr.198/2023, ca inadmisibilă.

2.Respinge excepția lipsei de interes/calității procesuale active în promovarea cererii de chemare în judecată, ca nefondată.

3.Respinge excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, ca nefondată.

4.Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Guvernul României, ca nefondată.

5.Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Prim Ministrului României și în consecință, respinge cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu acest pârât, pentru lipsa calității procesuale pasive.

6. Respinge cererea de chemare în judecată, având ca obiect *anulare act administrativ - hotărârea nr. 1006/2023 ordinul comun MS/ME nr. 2508/4493/2023*, privind pe reclamantii **Negrotă Angela**, cu do

Băzăvan Dan, cu domiciliul în Buc

Hagima Geanina-Elena, cu don

Bratu Pavel-Luis, cu domiciliul în București,

Civică Stop Discriminării Cetățenilor, cu sediul în B

et. 5, ap. 27, sector 6 în contradictoriu cu pârâții: **Guvernul României**, CIF: 4283422, cu sediul în București, Piața Victoriei nr. 1, sector 1, **Ministerul Educației**, CIF: 13729380, cu sediul în București, str. G-ral Berthelot, nr. 28-30, sector 1, **Ministerul Sănătății**, CIF: 4266456, cu sediul în București, Str. Cristian Popișteanu nr. 1 - 3, sector 1, **Ministrul Educației**, cu sediul în București, str. G-ral Berthelot, nr.28-30, sector 1, **Ministrul Sănătății**, cu sediul în București, Str. Cristian Popișteanu nr. 1 - 3, sector 1, **Premierul României**, cu sediul în București, Piața Victoriei nr. 1, sector 1 și intervenientul **Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării**, cu sediul în București, str. Valter Mărăcineanu, nr. 1-3, Sector 1, ca nefondată.

Cu recurs în termen de 48 de ore de la pronunțare pentru soluția de la pct.1 și cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, pentru restul soluțiilor pronunțate. Cererea de recurs se va depune, în caz de formulare, la Curtea de Apel București-sectia a IX-a contencios administrativ și fiscal, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată azi, 26.11.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței.

**Președinte,
Ana-Maria Gheorghe**

**Grefier,
Marin-Mihai Statie**